

τὰ κενώματα τῶν γηραιῶν δένδρων, ὅτι ἐπλανῶντο τῇδε κακείσε ὡς οἱ ἄγριοι τοῦ κατωτέρου τύπου πλανῶνται σήμερον, ὅτι ἐκοινώνουν τὰς ιδέας αὐτῶν συναλλήλως διὰ χειρνομιῶν μᾶλλον ἢ διὰ φθόγγων:—ὅταν ἀτενίσωμεν ἐπὶ τῶν σκαιῶν λιθίνων σκευῶν ἢ ἐργαλείων δι' ὧν ὑπερασπίζοντο κατὰ τῆς ἐφόδου τῶν ἐχθρῶν, τῶν θηρίων ἢ καὶ ἀνθρώπων αὐτῶν τῶν ἰδίων, καὶ σκεφθῶμεν ὅτι ἐκ τῶν ἀπέπτων καὶ ἀκατεργάστων τούτων φάσεων τῆς ὑπάρξεως ὁ ἄνθρωπος προόδευσε καὶ ἐξηυγενίσθη μέχρις οὗ ὁ χαλκοῦς αἰὼν ἦλθε καὶ παρῆλθε διαδεχόμενος ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ σιδήρου, νῦν δὲ εἰσερχόμεθα ὁλονέν εἰς ὑψηλότερον καὶ κρείττονα αἰῶνα:—ὅταν ἀναλογισθῶμεν τὰς ἐπιγενομένης μεγάλας προόδους, πόσον εὐτυχεῖς θὰ μᾶς ἔκαμνον τὰ τοιαῦτα ἐὰν μᾶς ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑθὲμ εἶναι πραγματικότης καὶ οὐχὶ μῦθος, μετὰ τούτην μόνον τὴν διαφοράν ὅτι ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ἐσφαλμένου ἄκρου τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ σήμερον πλανώμεθα ἐκζητοῦντες αὐτὴν ἀνενδότως καὶ οὐχὶ ἐκφεύγοντες μέχρις οὗ ἀνακαλύψωμεν αὐτήν.

Ἐκάστη ἡμέρα νέαν φέρει καλλονὴν ἐπὶ γῆς. Ἡ φυτεία, αἱ ὁπωραὶ, τὰ πάντα ἐπὶ γῆς εἰσὶν ἐρασμιώτερα καὶ ὠραιότερα νῦν παρ' ἄλλοτε. Θὰ ἡτενίστατε βεβαίως ἡμέραν τινὰ πρὸς τὴν ἐξοχήν. Ἐξ ἐνὸς μὲν ἐν τῇ κοιλάδι γλυκέως ὑπνόττοντα ὑπὸ τὸ ἡλιόφως, θὰ ἴδῃτε τὸν γλοερὸν λειμῶνα, τὰ λαμπρὰ εὐσταθῆ ἄνθη, τὸ κελαρῆζον ρυάκιον, τὸν βραδέως ρέοντα ποταμὸν μετὰ γαλήνια αὐτοῦ νάματα· ἐξ ἄλλου δὲ τὴν πλαγιότητα τοῦ ὄρους κεκαλυμμένην ὑπὸ γλόης, ἢ ἐστεμμέναν ἔχουσα τὰς ὀρεῖς μετὰ ὄσση ἢ δρυμῶνας· ὑπεράνω τὸν κυανοῦν αἰθέρα μετὰ τὸν ἀξίεραστον ἥλιον, ὅστις πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας βραδέως δύνει ἀποχαιρετῶν τὴν γῆν καὶ μεταβάλλον τὸ στε-